

[Kim Behnke]

ledede regeringer har jo haft muligheden for via Planstyrelsen, via tildeling af kvoter, at styre udviklingen på disse områder, hvis man vil forsøge at reducere det, så vi ikke skulle stå og udstede en check på over ½ mia. kr. nu.

Fru Pernille Sams siger også: Juridisk er der ingen tvivl om, at vi bare er nødt til at betale. Jamen staten kunne jo – og det var det, jeg forsøgte at få fru Pernille Sams til at erklære sig villig til – forsøge at gøre regres og sige: Jamen det er ikke kun staten, der har været passiv i disse år, det har boligselskaberne også. Boligselskaberne har i disse ti år intet gjort for at forsøge at få disse grunde bebygget eller for at få minimeret tabet for staten. Der er faktisk tale om, at det er de onde, der ler, og det er de gode, der græder, og de gode er i denne forbindelse skatteyderne, hvis bare vi udsteder checken.

Jeg kan godt forstå, at fru Pernille Sams og den konservative gruppe tager det relativt afslappet, for det er jo ikke dem personlig, der skal betale denne halve milliard kroner. Nej, det er skatteyderne ude omkring, der kommer til at lide dette tab, og det er ganske uacceptabelt over for dem, at man bare med et pennestrøg udsteder så stor en check.

I øvrigt interesserer det mig også meget at få svar på det meget gode spørgsmål, hr. Pelle Voigt stillede, nemlig: Hvorfor gjorde man det dumme med aktstykke nummer 182 fra 18. februar 1983, hvor det altså var en konservativt ledet regering, at man indbyggede den garanti om, at pengene kom til udbetaling her 31. december i år?

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Hr. Kim Behnke konstaterede jo meget rigtigt, at vi har lavere kvoter på det almennyttige byggeri nu, end vi havde under den socialdemokratiske regering.

Vi har meget bevidst, kan jeg sige, reduceret kvoterne for det støttede byggeri, og i den forbindelse har jeg da lyst til at spørge, om Fremskridtspartiet er uenig i den linje, om Fremskridtspartiet er enig med hr. Erling Olsen i, at kvoterne skulle have været meget højere for det støttede byggeri, for så havde disse problemer slet ikke eksisteret.

Bodil Thrane (V):

I sidste uge behandlede vi her i Folketinget et lovforslag, nr. L 109, der drejer sig om at ophæve lov om Statens Bygge- og Boligfond. Derved sikres en finansiering af den garantiordning, der her er tale om, og som blev besluttet af et flertal i Folketinget, fordi midlerne til denne garanti skal tages fra Statens Bygge- og Boligfond.

Det lovforslag har vi i Venstre tilsluttet os, hvorfor vi ikke nu ugen efter kan tilslutte os Fremskridtspartiets beslutningsforslag. Det ville betyde, at Venstre løb fra et givet tilsagn, og det gør vi ikke. Vi står ved det tilsagn, Folketinget afgav i 1982, uanset om Venstre dengang stemte imod. Altså vi vedgår arv og gæld.

Men da Fremskridtspartiets beslutningsforslag dukkede op forleden dag, syntes jeg alligevel, at det gav anledning til igen at se lidt på den historie, der ligger bag vedtagelsen af statsgarantien på over 500 mio. kr., som et flertal i Folketinget lagde ud under 21 grunde købt af forskellige almennyttige boligselskaber til en urimelig høj pris, hvoraf KAB tegnede sig for de fleste.

Det er meget interessant at læse betænkningen til B 8, der blev vedtaget af S, SF, VS og CD, for det var nogle vege betingelser, man stillede op for at komme af med mere end en halv milliard kroner fra statskassen. Bl.a. skulle man vedtage garantien, og først hvis der senere skulle vise sig noget regnskabsmæssigt utilfredsstillende eller risiko for, at boligselskaberne ikke kunne køre videre som sådan, ville man revurdere beslutningen.

Ikke underligt at debatten i folketingssalen var lang og hed, for det handlede ikke om at sikre lejerne, men boligselskaberne. Havde man valgt det første, ville prisen »kun« have været 135 mio. kr. mod de 512 mio. kr., som boligselskaberne skulle hjælpes med.

Når sagen nu på Fremskridtspartiets foranledning behandles i folketingssalen, er det måske udmærket, for vi kan så håbe på, at den efterfølgende udvalgsbehandling kan kaste et forklarelsens lys over beslutningsgrundlaget fra 1982, herunder hvordan det kan være, at grundenes værdi anslås til 4 gange vurderingssummen og en 15-16 gange større end den virkelige værdi.

Men vi bider i det sure æble og hjælper med at få den sag ud af verden, som flertallet har bestemt, og håber, det har været en lærestreg.